

El 'lobby' valencià a la "Villa y corte"

Per primer cop en la història recent, la presència de tres ministres d'origen valencià al Govern espanyol, permet parlar d'un *lobby* —és a dir d'un grup de pressió— que tindrà en compte els interessos valencians a l'hora de dissenyar les línies d'actuació dels respectius ministeris. Però els tres tenen procedències i afinitats polítiques molt diferents.

Albero és l'únic que és membre del PSPV-PSOE (diputat per València, número dos de la candidatura darrere Císcar); Solbes i Alborch són independents, però bé que sempre han estat vinculats al projecte socialista. Si la nova ministra de Cultura ha estat lligada en els últims sis anys a la Generalitat valenciana, en canvi el nou titular d'Economia ha fet des de jove carrera a Madrid i a Brussel·les. Les seves bones relacions amb membres del Govern central, com Solchaga fins ara o Serra, de qui s'assegura que és el seu actual valedor, ens demostren que Solbes no té la recomanació directa del president Lerma que sí que han tingut Albero i Alborch. Pel que fa a l'ús del català, llengua que coneixen i parlen tots tres, mentre aquests dos últims la fan servir amb freqüència, Solbes prefereix expressar-se en castellà gairebé sempre. Dels tres, repassem les trajectòries

que han seguit fins al Govern espanyol.

Pere Solbes i Mira, el nou ministre d'Economia, va néixer al Pinós (les Valls del Vinalopó), un poblet muntanyenc molt pròxim a la frontera amb Múrcia, però on es parla català, el 31 d'agost del 1942. La família materna, els Mira, eren del mateix poble, mentre que la paterna, els Solbes, venien de Benimantell (Marina Baixa). Fill d'un funcionari de Correus, als set anys es traslladava a viure a Alacant, on el seu pare va obrir una gestoria. Acabat el batxillerat, Solbes va anar a estudiar Dret i Ciències Polítiques a Madrid. Més endavant obtindria la diplomatura en Economia Europea per l'Institut d'Estudis Europeus de la Universitat Lliure de Brussel·les. Té certa facilitat pels idiomes i en domina uns quants.

A Madrid es va casar amb Pilar, amb qui tingué un fill i dues filles. Després d'algunes feines inicials, als 28 anys entrà a treballar per l'administració i des de llavors no ha deixat de fer-ho. Participà en la negociació de l'Acord Preferencial amb la CE des del 1973 al 1978. De maig del 1978 fins a juliol del 1979 assessorà Leopoldo Calvo Sotelo en les relacions amb Europa. Després Juan Antonio García Díez, ministre d'UCD, el va nomenar di-

rector general de Política Comercial, càrrec que va ocupar fins al desembre del 1982, quan els socialistes van arribar al poder.

No ha tingut mai el carnet del PSOE, però tampoc no ha amagat que connectava amb el projecte de Felipe més que no pas amb els de la dreta. Miguel Boyer el va posar a la secretaria general tècnica d'Economia. Des d'aquest càrrec va ser un dels set integrants de l'equip negociador del Tractat d'Adhesió d'Espanya a la CE. L'octubre del 1985 va ser nomenat secretari d'estat per a les Comunitats Europees i el 1991, en una de les nombroses remodelacions fetes per González durant la tercera legislatura, va passar al Ministeri d'Agricultura, en substitució del *cremat* Carlos Romero.

Solbes és considerat, en els ambients econòmics, un bon negociador i un tècnic eficient. Se'l considera, per damunt de tot, un expert en qüestions europees. No és casualitat que el seu nom ja sonés per substituir Fernández Ordóñez al capdavant del Ministeri d'Afers Exteriors. Sí que és cert que, contràriament a Solchaga, l'alacantí no desperta grans passions i el seu caràcter no és gens polèmic. En els pocs anys que fa de ministre, només ha tingut un enfrontament amb Solchaga,

Carme Alborch, rient, al costat de les altres dues ministresses, Angeles Amador i Cristina Alberdi, el dia de la presa de possessió del nou govern a Madrid.

Pere Solbes és considerat un excel·lent conexasor dels temes europeus. ARXIU

arran de la presència de capital estranger en la marca oliverera Elosua.

Les organitzacions agràries a poc a poc li van estrènyer el setge de les reivindicacions. Fa alguns mesos li van muntar una "marxa verda" sobre Madrid que va acabar amb una gran concentració. El seu mandat com a ministre s'ha caracteritzat per la pobra activitat legislativa i la negociació de la reforma de la PAC (Política Agrària Comuna) a Brussel·les.

Carme Alborch i Bataller va néixer a Rugat (Vall d'Albaida), el 1948. És la gran de quatre fills. De petita, els seus pares es traslladen a València, on ella comença a estudiar en una escola de monjes. Quan acaba el batxillerat, fa un any d'art i decoració, però acaba entrant a la Universitat de València per fer la carrera de Dret. Es llicencia el 1970 i poc després obté el doctorat. Treballa primer de professora ajudant, i a partir del 1977 de titular, en el departament de Dret Mercantil, del qual passa a ser directora el 1984.

El març del 1985 va ser elegida degana de la Facultat de Dret, com a membre del Bloc Progressista que ja havia situat Ramon Lapiedra com a rector. En febrer del 86 va ser reelegida pel mateix càrrec. L'any següent desestimà d'anar a la llista de Ricard Pérez Casado a l'Ajuntament de València perquè segons ella "no volia ocupar un càrrec polític". Però en canvi, quan va ser cridada per Ciprià Ciscar per fer-se càrrec de la direcció general de Cultura de la Generalitat, en substitució d'Emili Soler, acceptà complaguda. En aquells temps, codirigia la galeria d'art Temple i portava a mitges un negoci de

disseny de joies, però totes dues activitats les va haver de deixar en entrar a la Conselleria.

Des del seu nou càrrec, va posar en marxa el Centre Dramàtic de la Generalitat com a component de l'Institut Valencià de les Arts Escèniques, Cinematogràfiques i Musicals (IVAECM). Després d'assumir també la gerència d'aquest Institut, al juny del 1988 es remodelà la Conselleria de Cultura. Es va crear una direcció general per

coordinar aquests dos instituts autònoms, l'IVAECM i l'IVAM (Institut Valencià d'Art Modern), i Alborch passà a ser directora general d'Instituts Culturals i alhora va ocupar la direcció-gerència de l'IVAM, aprofitant que Tomàs Llorens, artífex del museu, havia estat cridat a Madrid per fer-se càrrec del Centre d'Art Reina Sofia. Finalment, el febrer del 1989, el nou conseller de Cultura, Antoni Escarré, decideix dedicar Alborch exclusivament a l'IVAM, càrrec en el que s'ha mantingut fins ara. La seva gestió al capdavant d'aquest centre, considerat modèlic en tot l'estat, ha rebut nombrosos elogis, tant dins com fora del País Valencià.

Divorciada i sense fills, la nova ministra de Cultura és un activa militant feminista. Ha pertangut a l'Associació de Dones Universitàries i és sòcia d'Amnistia Internacional. Li agrada sortir de nit i trobar-se amb els amics als bars. S'ha passat els últims anys viatjant, tal com reconeixia en una entrevista a EL TEMPS, el maig del 1990: "La meua ocupació m'exigeix viatjar entre un 20 i un 30% del temps. Vaig, com a mínim, una vegada cada any als Estats Units, a Nova York i Los Angeles. També vaig tres o quatre voltes a l'any a Alemanya, a Colònia i a Frankfurt; quatre o cinc a França, a París; un

parell, a Suïssa; un parell a Londres, i una a Venècia. I després, a Madrid i a Barcelona, seguit seguit". A Madrid, ara, hi haurà de viure, més que viatjar.

Vicent Albero i Silla, nascut a València, al barri de Marxalenes, el 6 de desembre del 1944. De família de mestres —el seu pare i el seu oncle ho foren—, ell va preferir el món econòmic. Després d'estudiar la carrera de Ciències Econòmiques a Madrid, va aconseguir el càrrec de gerent de l'empresa de mitges Marie-Claire i s'instal·là a Vilafranca del Maestrat, on hi havia la seu principal. És casat i pare de cinc fills. La seua militància política inclou el FLP i el Partit Socialista Valencià dels primers temps de clandestinitat. Deixa l'empresa privada i entra a l'administració el 1982, amb l'arribada dels socialistes. Des de llavors, ha ocupat els següents càrrecs: director general d'Indústries Agràries i Alimentàries, president del Fons d'Ordenació i Regulació de Produccions i Preus Agraris (FORPPA) i subsecretari del Ministeri d'Agricultura. També ha estat vice-president de Mercasa. Des del maig del 1991, era secretari d'estat per a les Polítiques de l'Aigua i del Medi Ambient, organisme de nova creació impulsat pel ministre Josep Borrell. Des d'aquest lloc de confiança, Vicent Albero ha estat el principal impulsor del Pla Hidrològic Nacional, macroplanificació de les obres hidràuliques de tot l'estat per als pròxims quinze anys. Aquest pla —que ha fet renèixer velles "guerres de l'aigua" entre comunitats, ha quedat pendent d'aprovació pel Consell de Ministres.

Joan Vila i Triadú

Vicent Albero ha estat el principal impulsor del Pla Hidrològic. RAFA GIL